

vol treballar està completament segur de trobar un metge complaent, dins el grup de concurrents. Si hom demana a certs obrers per quina raó no han treballat en molt de temps, responen: "He cobrat el subsidi de malaltia." Però estàveu malalt? La resposta és sempre: "No; però estava en mans del metge." Com és que pot estimar-se encara tant, per bé que sigui poc, una professió mèdica a la qual es fa jugar aquest paper tan llastimós i les complaences dels quals són discutides *coram populo*. Això explica el gran descoratjament, la depressió moral que envaeix tants de metges i precisament els millors. Una sola raó els reté encara en la cadena de les Caixes i és la impossibilitat de sortir-ne, car avui no hi ha, per dir-ho així, gens de clientela particular a Alemanya.

De passada, el Dr. Lick fa justícia a les al·legacions dels polítics que atribueixen a les assegurances socials la millora de la salut pública. Quan hom parla de la minva de mortalitat, de la més gran durada de la vida individual, cal evitar de fer conclusions precipitades. Fora dels progressos de la Higiene Pública, dels progressos de la Medicina en tots els seus dominis, les condicions de vida: habitació, alimentació, ingressos, càrregues fiscals, possibilitats de matrimoni, una colla de factors tenen una influència considerable damunt la salut i la durada de la vida.

CONCLUSIONS

Les assegurances socials útils arreu per un individu, són funestes per un poble enter. Molt aviat hem arribat al punt de què una petita part solament del nostre poble treballa, mentre que en la seva major part consisteix en rendistes. Aquestes, desatesos en les seves demandes, amb raó atien el descontent i semblen seguidament nous gèrmens de discòrdia en el nostre poble.

Les assegurances, en general, d'institucions socials, han esdevingut fortament associals; no són, per moltes persones, altra cosa que extensos camps en els quals s'hi fan bones collites sense treballar. Que l'ociositat obtingui salaris més elevats que el treball, suprimeix en un poble tota voluntat de treballar no solament en aquells qui toquen les rendes i els subsidis, sinó també en

aquells qui, malgrat llur treball fatigós, guanyen menys que els qui no fan res.

Això abasta, afegeix el Dr. Lick, tots els metges, tots els empleats, molts assalariats intel·ligents i treballadors, les mateixes administracions de les Caixes—i no són pas les darreres—coneixen prou aquest abús de la legislació social. Saben tots que no es pot seguir més pel camí seguit fins ara.

ELS REMEIS

Des de fa anys que els metges de les Caixes cerquen molt seriosament de posar remei als inconvenients constatats. Hi ha Consells mèdics, innombrables subcomissions i supercomissions. Franques sancions són acordades contra els metges que certifiquen una malaltia a la lleugera, la incapacitat de treball o que prescriuen medicaments d'una faisó exagerada. Censures, multes, exclusions—pel termini d'alguns mesos—dels qui exploten les Caixes, amenacen el malfactor. Per altra banda, els pseudo-malalts, els falsaris, són abandonats sense contemplacions. Poden intensificar-se aquests mitjans de repressió; vigilància més estreta dels certificats mèdics, inspecció més severa de les receptes i hom podria reforçar l'auto-responsabilitat dels assegurats, obligant-los a compartir les despeses mèdiques i farmacèutiques. Lick no creu, molt atinadament, en l'eficàcia d'aquests mitjans, que es traduirien només amb l'augment de paper i tinta i del nombre de buròcrates. "De la mateixa manera que durant la guerra, per economia forçada, hom no podia posar un guàrdia al costat de cada gallina que ponía un ou, tampoc ara es pot posar un inspector de les Caixes a cada sala de consulta dels metges." Totes les enquestes, les informacions exigeixen molt de temps i provoquen animositat en tots els grups interessats; si han pogut atenuar grollers inconvenients, no han canviat en res el sistema la base del qual és falsa, i no podran tampoc canviar-lo en temps a venir. El sistema és fals, les dues parts ho saben o ho endevinen; almenys aquestes dues parts que s'esgoten des de fa dotzenes d'anys en lluites estèrils, costoses, aferrissades.

Com, doncs, suprimir els abusos de les assegurances o pel cap baix fer que minvin fins a fer-los suportables? No hi ha—diu Lick—més que dos remeis: